

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 r.

sprawy **W. G.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 23 października 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 19 lutego 2015 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 19 lutego 2015 r., został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wniesionej od tego orzeczenia, wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 23 października 2015 r., utrzymano zaskarżony wyrok Sądu I instancji w mocy, zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 433 § 2 k.p.k. zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne rozpoznanie przez sąd odwoławczy zarzutów apelacji, niedostrzeżenia uchybień dokonanych przez sąd I instancji, a przez co wydania orzeczenia obarczonego tymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego (pkt a); także art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny i sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co skutkowało przejęciem przez Sąd odwoławczy, że Sąd I instancji zgromadził pełny materiał dowodowy i przeprowadził wszystkie niezbędne dowody, podczas gdy, pomimo diametralnej zmiany zeznań przez kluczowego świadka A. G., która wskazała, że ukierunkowywała małoletnią K. K. na składanie fałszywych zeznań nie przeprowadzono dowodu z ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej, a ponadto odmawiając wiarygodności zeznaniom świadka w tym zakresie, co w sposób nie budzący wątpliwości rzutowało na prawidłową ocenę materiału dowodowego i wydanie prawidłowego orzeczenia; przyjęciem przez Sąd odwoławczy, że nie zaistniały tego typu wątpliwości, które należałoby rozstrzygać w myśl art. 5 § 2 k.p.k., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że skazany popełnił zarzucany mu czyn; brakiem pochylenia się przez Sąd odwoławczy nad naruszeniem przez Sąd Okręgowy w C., który wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r. uchylającym wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 13 listopada 2012 r. uniewinniający skazanego od zarzucanego mu czynu - art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 442 § 1 k.p.k. poprzez zlecenie Sądowi I instancji „*powtórnej, rzetelnej analizy materiału dowodowego*”, pomimo iż sąd odwoławczy może zobowiązać sąd I instancji jedynie do wyjaśnienia określonych kwestii i stosowanej interpretacji prawa, ale nie jest władny zlecić mu dokonania konkretnych ustaleń faktycznych, bowiem w świetle przepisów ten zachowuje całkowitą autonomię w zakresie oceny dowodów, przez co wyrok sądu I instancji obarczony był ww. naruszeniem (pkt b); oraz art. 167 k.p.k., poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z ponownego przesłuchania małoletniej K. K. pomimo wyjścia na jaw istotnych okoliczności, których ujawnienie wymagało ponownego przesłuchania

pokrzywdzonej, a mianowicie diametralnej zmiany zeznań świadka A. G., która podczas powtórnego przesłuchania w dniu 10 kwietnia 2014 roku przyznała, że w dotychczasowych zeznaniach odnośnie molestowania K.K. przez skazanego kłamała i przyznała, że przygotowała córkę do złożenia zeznań obciążających oskarżonego; a tym samym dopuszczenie się przez Sąd zaniechania podjęcia inicjatywy w kierunku wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w C. oraz wyroku Sądu Rejonowego w Z. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, względnie przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania o uniewinnienie oskarżonego.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k..

W pkt I a kasacji zarzucono, że Sąd odwoławczy nierzetelnie rozpoznał zarzuty apelacyjne, wbrew wymogom art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nie dostrzegając tym samym uchybień popełnionych w toku procedowania przez Sąd I instancji.

Przyznać należy, że zarzut ten, w przeciwieństwie do pozostałych, nosi walor zarzutu kasacyjnego i jako taki mógłby doprowadzić do poważenia orzeczenia Sądu Okręgowego gdyby tylko opierał się na rzetelnych ustaleniach demaskujących uchybienia tego Sądu. Rzecz jednak w tym, że skarżący poza przywołaniem tej treści zarzutu, w żaden sposób nie dowiódł, aby orzeczenie Sądu II instancji dotknięte zostało jakimkolwiek uchybieniem czy błędem. Wręcz przeciwnie, analiza uzasadnienia Sądu odwoławczego ponad jakąkolwiek wątpliwość uświadamia rzetelność i skrupulatność dokonanej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu Rejonowego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, wszystkie zgłoszone w apelacji zarzuty zostały przez ten Sąd skrupulatnie rozpoznane i omówione, co znalazło wyraz na kratach

pisemnych motywów wyroku. Podano przy tym wystarczające argumenty, dla których odmówiono im słuszności.

Wskazać jedynie wypada, że Sąd Okręgowy w toku przeprowadzonej kontroli dowiódł, iż orzeczenie Sądu I instancji jest wolne od wad faktycznych i prawnych. Postępowanie w sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, w jego toku rozważono wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, poczyniono właściwe ustalenia faktyczne, z których wyciągnięto słuszne wnioski, w sposób logiczny i rzeczowy uargumentowane.

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego bezspornie wynika, że przedmiotem kontroli objęto także płaszczyznę ustaleń faktycznych, przez co w konsekwencji i właściwość przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, w tym zeznań małoletniej K. K., jej matki A. G.. Nie pominięto przy tym ani tego, że A. G. w toku procesu diametralnie zmieniała zeznania starając się uwolnić swojego obecnego męża od odpowiedzialności karnej (str. 9 uzasadnienia). Zapomnieć przy tych rozważaniach nie można, że w postępowaniu przeprowadzono dowód z opinii biegłego na okoliczność stanu zdrowia psychicznego A. G. Analizując treść złożonych przez nią zeznań w powiązaniu z wnioskami tejże opinii wykluczono, jako główną przyczynę zmiany przez nią zeznań chęć zemsty na oskarżonym. Ustalono, że przyczyny zmiany zeznań przez A. G. należy upatrywać w zamianie jej sytuacji osobistej, w tym powrocie do oskarżonego i zawarcia z nim związku małżeńskiego (str. 7 i n. uzasadnienia SR).

Nadto, poddano wnikliwej kontroli zeznania małoletniej pokrzywdzonej zarówno te złożone w postępowaniu przygotowawczym i sądowym. Przydatne okazały się w tym zakresie wnioski opinii biegłych, w obecności, których K. K. była przesłuchiwana.

W toku czynności kontrolnych nie dopatrzono się nieprawidłowości z tym związanych i podzielono, że wyciągnięte wnioski o sprawstwie W. G. nie budzą najmniejszych zastrzeżeń i wątpliwości. W sprawie nie było – jak pragnie dowieść skarżący- konieczności powtórnego przesłuchiwania małoletniej. Jak ostatecznie skonstatował Sąd II instancji w sprawie został zgromadzony wystarczający materiał dowodowy potrzebny do wydania merytorycznej decyzji.

Sąd Okręgowy na str. 8 i n. uzasadnienia rozprawił się także z apelacyjną próbą obrońcy podważenia poprawności czynności biegłej, przesłuchującej małoletnią K. K.

Na zakończenie niniejszych rozważań zwrócić należy uwagę skarżącego, iż obecnie rozstrzygający Sąd Najwyższy nie bada prawidłowości ani trafności uprzednio rozstrzygającego w sprawie Sądu odwoławczego. Wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 marca 2013 r., nie podlega w toku obecnej kontroli jakiegokolwiek weryfikacji. Taka ewentualna kontrola mogłaby mieć miejsce tylko w sytuacji, gdyby w kasacji skonstruowano odpowiedni zarzut dotyczący tej materii, ale pod adresem obecnie ocenianego Sądu odwoławczego. Tymczasem taka sytuacja nie zaistniała w przedmiotowej sprawie. Z tego też powodu argumenty obrońcy dotyczące tego aspektu sprawy nie podlegają ocenie.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem, czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.

kc